

Arrest

nr. 163 151 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 september 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 28 juli 2008 en op 17 oktober 2008 België binnen en vragen op 28 juli 2008 en op 20 oktober 2008 asiel aan. Op 3 november 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 41 018 van 29 maart 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 12 november 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 1 september 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.3. Op 26 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Op 13 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 88 818 van 3 oktober 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 15 oktober 2012 wordt de in punt 1.3. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.3.3. Op 24 juli 2015 wordt de in punt 1.3. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 28 september 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T. A. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur/attaché dd. 19.07.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene, T. A. (...), te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(…)”

1.4. Op 24 juli 2013 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 28 september 2013. Deze beslissingen, die op dezelfde gronden gesteund zijn, luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van de beslissing van W. C. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(…)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend - beslissing Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd.29.10.2009. (...)*”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ten aanzien van de vier verzoekende partijen, en anderzijds bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde en de vierde verzoekende partijen beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk zes en vijf jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en de vierde verzoekende partijen onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, dat bestaat uit vijf onderdelen, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 101 368 van 22 april 2013, van artikel 4 van het koninklijk besluit van

17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna koninklijk besluit van 17 mei 2007), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het principe van "goed beheer" en van het proportionaliteitsprincipe.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Spijts het arrest van de RvV houdende vernietiging van de eerder genomen beslissing dd. 15 oktober 2012 door verweerder, herneemt verweerder in de thans bestreden beslissing nagenoeg dezelfde motivering als deze die reeds gehanteerd was geweest in de -door de RvV vernietigde- eerdere beslissing dd. 15 oktober 2012, en die als volgt luidde :

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Verzoekster T., A. (...) haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Uit de motivering van de thans bestreden beslissing dd. 24 juli 2013 blijkt dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Bij het nemen van zijn beslissing, is verweerder vanzelfsprekend gehouden om rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij op dat ogenblik beschikt.

Eén van deze relevante elementen is het bestaan van het arrest van Uw Raad (dd. 22 april 2013 — nr. 101 368 in de zaak RvV 116 463 / II) dat de eerdere weigeringsbeslissing dd. 15 oktober 2012 , dewelke gebaseerd was op het medisch advies dd. 2 maart 2012 van de arts attaché dokter T. (...), reeds had vernietigd.

Door in casu géén enkele rekening te houden met het arrest van de RvV dd. 22 april 2013 en integendeel een nieuwe beslissing te nemen, waarvan de motivering nagenoeg volledig werd overgenomen uit de reeds vernietigde vroegere beslissing dd. 15 oktober 2012, is verweerder onzorgvuldig te werk gegaan.

De thans bestreden beslissing dd. 24 juli 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 19 juli 2013 van de arts-attaché T. (...) hetwelk inhoudelijk nagenoeg letterlijk hetzelfde is als het medisch advies dd. 2 maart 2012 van diezelfde arts-attaché waarop de door de RvV vernietigde beslissing dd. 15 oktober 2012 van verweerder was gebaseerd.

Hiermee is aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het gezag van gewijsde van het arrest dd. 22 april 2013 - nr. 101 368 in de zaak RvV 116 463 / II.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verweerder kan niet er niet ernstig van uitgaan dat hij opnieuw een nagenoeg zelfde beslissing kan nemen, nadat Uw Raad een eerdere en zelfde beslissing reeds heeft vernietigd.

Een dergelijke handelswijze van verweerder is allesbehalve redelijk.

De thans bestreden beslissing kan niet anders dan opnieuw te worden vernietigd.

2) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 : van artikel 62 van de Vreemdelingenwet : van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

3) Schending van art. 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. Het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 26 oktober 2011, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980 daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-adviseur dd. 19 juli 2013 volgens dewelke de nodige medische zorgen voor verzoekster zowel beschikbaar als toegankelijk zouden zijn in het herkomstland Armenië en volgens dewelke er geen bezwaar zou bestaan om te reizen.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 26 oktober 2011 twee medische verslagen (dd. 18 oktober 2011 van dokter V. (...) en dd. 14 september 2011 van dokter C. (...)) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf dd. 26 oktober 2011 de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 26 oktober 2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen en ter kennis te brengen aan verzoekers.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 26 oktober 2011, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 24 juli 2013 en ter kennis gebracht aan verzoekers op 28 september 2013, hetzij een jaar en elf maanden later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekster.

De voorbije twee jaren heeft verzoekster in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing ten gronde in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met haar behandelende artsen.

Het is evident dat deze vertrouwensband met haar behandelende artsen cruciaal is ; iets waarmee de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 19 juli 2013 ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft.

Het is van vitaal belang dat de lopende behandeling in de huidige vorm kan gecontinueerd worden.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden. De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grond onderzoek te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder bijna twee jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede heeft verzoekster twee objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Aan de hand van de verslagen van dokters V. (...) en C. (...) kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk, met name dat een regelmatige opvolging door o.a. een psychiater en een kinesitherapeut noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen (chronische cervicothoracale pijnen i.g.v. musucholigamentaire spasmen met onderliggende gewrichtshypermobiliteit enerzijds en anders een depressieve stoornis) waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. Wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 26 oktober 2011 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 26/10/2011 :

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende artsen van verzoekster hetzij met verzoekster zelf.

... De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters M. V. (...) en R. C. (...).

... Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken."

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer dd. 19 juli 2013, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 26 oktober 2011 niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar actuele medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Ten vierde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat verzoekster voor medische behandeling terecht zou kunnen in ziekenhuisstructuren waar aangepaste medische behandeling voorhanden zou zijn.

Verzoekster is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de beschikbaarheid, toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Zie bijv. 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 124 & 128 & 137-139' :

Medical assistance on co-payment basis: (...) "In 2004, the Government introduced copayments for those populations not considered socially vulnerable, in the form of a oneoff flat-rate fee for specifically defined medical care and services that are included in the BBP153. However, this is restricted to Yerevan hospitals only and there are several exceptions for both; certain conditions (i.e. diseases and diagnoses that require hospital

care and services as adopted by order of the Ministry of Health) and certain population groups, namely pensioners, vulnerable and special population groups as well as patients referred by the Ministry of Health, by the Ministry of Labour and Social Affairs or by the Marz governors. (...) "154

b" All other residents in Armenia must pay in full, at the point of use, for all care that are not included in free medical assistance and service insured by the State.

Comments:

Free medical assistance and services are insured only for those having RA citizenship,

In Armenia there are no compulsory medical insurance system,

Some kind of medical assistance that require hard and expensive technologies are paid services for all persons even for those included in "socially vulnerable groups".

The existing "state order" provision of free-of-charge health care thus remains more declarative than factual. The population, especially those in need and/or with the least means, meet with limited access to basic and specialized health care services.

Zie ook 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 128 :

Bribes for doctors

The health care system of Armenia still suffers of informal payments. "(...) Out-of-pocket payments (...) can be divided into three categories: official (formal) copayments charged for services that are only partly covered by the state budget; official (formal) direct user charges for the provision of services outside the state benefits package, and unofficial or informal payments, including gratuities provided on a voluntary basis or demanded by providers for services, over and above the official state payments and user fees. (...) Informal payments have now developed into an almost formalized system of fees, including barter goods and services in rural areas, for health care providers, auxiliary personnel and administrators.(...)"155 According to the survey done by Transparency International Armenia conducted in 2006, Healthcare sector was considered as "the first most corrupt sector/service" by the respondents.156

Zie tevens 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 137-139' :

Free provision of psychotropic drugs: In case of mental disorders the psychotropic drugs are given freely to the patients through dispensaries and medical facilities the patients are attached173.

...

In practice not all needed drugs are available freely, so the patients are enforced to buy themselves.

...

Act on Psychiatric Care

Act on psychiatric care has been adopted only on 2004 in Armenia. It regulates the relationships related to mental health, issues related to protection of the rights of persons with mental health problems. In 2006 Mental Health Foundation initiated a comprehensive analysis, which aimed to find out how RA Law on psychiatric care was implemented. According to this report, "Thus it can be stated that implementation of RA Law on Psychiatric Care is generally not adequate and the current practice of ensuring protection of the rights and freedoms of persons with mental problems is not in compliance with the provisions of the Law". (...)176

...

Specialised institutions

General characteristics: The all existing psychiatric dispensers and hospitals in Armenia are State institutions and financed from State budget:

Medical institutions anticipated to provide psychiatric services to all RA citizens of Armenia- Nubarashen hospital in Yerevan, Nork Health Centre in Yerevan, Yerevan Neuropsychiatric dispensary, Yerevan narcological Dispenser, Republican hospital of neurosis near Yerevan, Stress centre in Yerevan, Sevan hospital and Vardenis neuropsychiatric internat in Gegharkunik Marz, and the hospital named after Hayriyan in Ararat Marz;

Regional neuro-psychiatric dispensers anticipated for the population of the given Marz- Gyumri Mental Health Centre in Shirak Marz, Syunik marz neuropsychiatric Dispenser in Kapan city and Lori Marz regional neuropsychiatric Dispenser in Vanadzor city;

Separate psychiatric service in the structure of the Ministry of Defense of RA.

In 2007 the Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee jointly did a monitoring of Armenian psychiatric institutions. According to this research "Psychiatric institutions in Armenia provide poor treatment of patients, serve inadequate food, and lack meaningful activities. Another major problem is that the heads of the institutions were educated during Soviet times. Both methods of treatment and values underlying the operation of the institutions need substantial reforms. There is also a serious lack of transparency in the functioning of the institutions, which seldom provide patients and close relatives sufficient information on diagnosis and treatment methods. The staff is casually acquainted with the law on psychiatric aid"179.

Aan de hand van deze algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen met psychische moeilijkheden.

Verzoekster is van mening dat de conclusies die de arts-attaché T. (...) heeft getrokken uit de door hem aangehaalde algemene informatie (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de

weigeringsbeslissing te motiveren), niet corresponderen met de werkelijkheid. minstens dat deze informatie niet op verzoekster van toepassing is.

De arts-attaché heeft tenslotte onvoldoende rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekster uit haar herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië.

Verzoekster verliet samen met haar gezin haar land in juli 2008 en verblijft sindsdien zonder enige onderbreking in België.

Hun reis naar België hebben zij enkel kunnen bekostigen met geleend geld, zeker niet met eigen middelen, gelet op hun precaire financiële situatie in hun herkomstland.

Mede omwille van de lange duur van hun afwezigheid uit hun herkomstland, een uitzichtloze socio-economische realiteit in Armenië dewelke -zoals algemeen geweten is- totaal geen perspectieven biedt alsmede hun zwakke gezondheidstoestand, hebben verzoekster en haar echtgenoot hun vroegere tewerkstelling kwijtgeraakt ; minstens zullen zij op basis van hun eventuele tewerkstelling in Armenië nooit voldoende middelen kunnen genereren om de kosten van noodzakelijke medicatie te kunnen betalen.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

4) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoekster voorgebrachte medische verslagen van haar behandelende artsen , bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij een bedreiging inhouden voor haar gezondheid.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Het is onredelijk dat verweerder, ondanks de klare bewoordingen in de voorgelegde medische getuigschriften, alsnog twee bevelen om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13) laat afleveren. (Stukken 2-3)

Uit de dossierstukken bleek afdoende dat verzoekster een noodzakelijke medische behandeling ondergaat dewelke niet mag worden onderbroken.

Door het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 24 juli 2013 (2 x Bijlage 13), schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van artikel 3 E.V.R.M. ("Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".)

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 24 juli 2013, waaronder de twee bevelen om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13), te worden vernietigd.

5) Schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek voldoende dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem wel degelijk kon worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980.

De voorgelegde verslagen dd. 14 september 2011 (dokter C. (...)) en dd. 18 oktober 2011 (dokter V. (...)) betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 19 juli 2013, dat foutief was , minstens voorbarig, en bovendien strijdig was met de algemene informatie zoals omschreven in 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 pag. 123 e.v.'.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 24 juli 2013 (waaronder de beide bevelen om het grondgebied te verlaten – 2 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het materiële motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststellingen van de uitvoeringsmodaliteiten van de vreemdelingenwet en het gezag van gewijsde van arrest nr. 101.368 d.d. 22 april 2013.

Verzoekers betogen dat de eerste bestreden beslissing nagenoeg dezelfde motivering bevat als de eerdere beslissing d.d. 15 oktober 2012. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 101.368 d.d. 22 april 2013, dat de beslissing d.d. 15 oktober 2012 vernietigde, wordt daarmee geschonden.

Verzoekers betogen verder dat het bestuur, door één jaar en elf maanden te wachten alvorens een beslissing te nemen, het principe van goed beheer geschonden heeft. Er werden twee medische verslagen voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd inmiddels een vertrouwensband opgebouwd met de behandelende artsen. De lopende behandeling dient in de huidige vorm te worden verdergezet. Zij kan niet reizen. In geval van tegenstrijdige conclusies tussen de behandelende geneesheer-specialist en de arts-attaché diende deze laatste verzoekster zelf te onderzoeken en bijkomende informatie te vragen bij een deskundige. De zorgen zijn geenszins toegankelijk in het land van herkomst. Er werd met name te weinig rekening gehouden met de lange afwezigheid en de lamentabele socio—economische situatie in Armenië. De reis naar België werd bekostigd met geleend geld. Door hun zwakke gezondheidstoestand hebben zij hun werk verloren. Zij zullen nooit voldoende middelen kunnen genereren om de noodzakelijke zorgen te bekostigen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 101.368 d.d. 22 april 2013 niet kan voorhouden zonder reeds ervan uit te gaan dat verwerende partij geen administratief dossier zal neerleggen. Zulks betreft een louter hypothetische vooronderstelling, die geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Verzoekers laten verder in huidige procedure geen belang gelden bij hun grief dat de eerste beslissing één jaar en elf maanden na de indiening van de aanvraag werd genomen. Daargelaten de vraag of deze vaststelling toelaat een schending van het principe van goed beheer' te weerhouden, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing(en). Het loutere gegeven dat de aanvraag één jaar en elf maanden na indiening ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, betekent niet dat die aandoening plots wel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster of dat de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

(...)

Uit deze wettelijke bepaling blijkt duidelijk dat het de ambtenaar-geneesheer is die beschikt over de beoordelingsbevoegdheid. De ambtenaar-geneesheer hoeft niet in debat te gaan met de arts die het standaard medisch attest heeft ingevuld, noch moet hij motiveren waarom hij van dit attest afwijkt". De wet voorziet enkel dat het de ambtenaar-geneesheer is die de bevoegdheid heeft om te oordelen. Evenmin is het zo dat de ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn een specialist te consulteren om de loutere reden dat een specialist het standaard formulier heeft ondertekend. Een dergelijke interpretatie is veel te formalistisch en hiërarchiseert de verhoudingen tussen artsen op onrealistische wijze. Enkel indien er gereede twijfel is, waardoor hij niet tot zijn advies kan komen, is de ambtenaar-geneesheer gehouden het advies van deskundigen in te winnen.

In elk geval is de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts in geen geval verplicht, louter omwille van het feit dat de betrokkene een specialist heeft geconsulteerd, om op zijn beurt een specialist te consulteren. Dit zou de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts er in praktijk al gauw toe verplichten bij quasi elke aanvraag over te gaan tot de consultatie van een specialist. Een dergelijke interpretatie gaat voorbij aan artikel 9ter, dat voorziet dat de beoordeling in beginsel gebeurt door de ambtenaar-geneesheer, behalve in het geval van gereede twijfel, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

De arts adviseur adviseerde d.d. 19 juli 2013 dat verzoekster, een 33-jarige vrouw, een depressie heeft waarvoor ze gevolgd wordt door een psychiater en behandeld wordt met Seroquel.

De beschikbaarheid van de medische-zorgen wordt niet betwist door verzoekers.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië verwijst de arts-adviseur terecht naar het feit dat geen bewijs van arbeidsongeschiktheid wordt voorgelegd voor beide verzoekers. Er kan dus verwacht worden dat zij zelf kunnen instaan voor eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Het verlies van hun vorige tewerkstelling in Armenië als gevolg van hun zwakke gezondheidstoestand en de uitzichtloze socio-economische situatie wordt niet aangetoond. Bovendien zijn verzoekers meer dan 20 jaar in Armenië verbleven, zodat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen vrienden, familie of kennissen hebben waarbij zij terecht kunnen voor (tijdelijke) financiële hulp of opvang. De broer van verzoekers verblijft ook in Armenië en het geld waarmee zij de reis naar België hebben bekostigd werd (\$15 000), naar eigen zeggen, geleend. Als deze elementen samen duiden op een zekere financiële reserve, die verzoekers moeten toelaten de kosten, gepaard gaande met de medische hulp, te bekostigen. Bovendien kunnen verzoekers beroep doen op het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Verzoekers weerleggen op geen enkele manier dat zij door middel van het IOM €1400 kunnen ontvangen om te voorzien in hun basisbehoeften als in hun medische behoeften of dat het IOM hen kan helpen bij het begeleiden bij de terugreis en dat via het IOM contact kan opgenomen worden met een arts uit Armenië om deze op de hoogte te stellen van hun toestand.

De continuïteit, van de noodzakelijke medische zorgen wordt op die manier voldoende gegarandeerd. Evenmin kan betwist worden dat de arts-adviseur slechts na een grondig onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië tot zijn besluit is gekomen."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er medische elementen werden aangehaald voor de tweede verzoekster, doch dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de tweede verzoekster “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit het medisch dossier blijkt dat de tweede verzoekster “een depressie heeft waarvoor ze wordt gevolgd door een psychiater en behandeld wordt met Seroquel (quetiapine)”, dat de tweede verzoekster ook een plantenextract neemt om te kunnen inslapen doch dat dit niet weerhouden wordt als een medische behandeling en dat de cervicothoracale pijn geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de tweede verzoekster nu ze hiervoor enkel symptomatisch wordt behandeld, zodat “de eventuele afwezigheid ervan in het thuisland (...) dan ook niet (betekent) dat betrokkene onmenselijk of vernederd zou worden behandeld”. Tevens wordt in het medisch advies overwogen dat de tweede verzoekster “kan reizen” en “geen nood heeft aan mantelzorg”. Met verwijzing naar de MedCOI-databank wordt vervolgens vastgesteld dat “(q)uetiapine beschikbaar is in Armenië evenals (...) psychiaters die de opvolging kunnen verzekeren”. Voorts wordt omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië. Ten slotte concludeert de arts-adviseur dat “de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 van de Raad, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en artikel 3 van het EVRM.

4.3.2.1. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de eerste bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 van de Raad schendt, nu de beslissing van 15 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd vernietigd omwille van de onmogelijkheid voor de Raad om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. De verwerende partij had immers in de zaak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, in tegenstelling tot wat *in casu* het geval is, geen administratief dossier, noch een nota met opmerkingen voorgelegd waardoor determinerende informatie niet ter beschikking was gesteld.

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 van de Raad wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“§ 1. Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig [artikel 9ter, § 1, tweede lid,] van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...)”

De verzoekende partijen menen dat de zorgvuldigheidsverplichting en het principe van “goed beheer”, dat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger zou omvatten, worden geschonden doordat zou zijn nagelaten binnen een redelijke termijn de eerste bestreden beslissing te nemen. Er zou geen enkele objectieve grondslag bestaan waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bijna twee jaren tijd nodig had om tot deze beslissing te komen. Tevens zou het proportionaliteitsprincipe geschonden zijn. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat ongeveer zes maanden na de machtigingsaanvraag een beslissing werd genomen, die evenwel werd vernietigd door de Raad, en dat de thans bestreden beslissing ongeveer drie maanden na deze vernietiging werd genomen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat een termijn van ongeveer zes maanden na de aanvraag – voor het nemen van de oorspronkelijk vernietigde beslissing – en een termijn van ongeveer drie maanden – voor het nemen van de thans bestreden beslissing na het vernietigingsarrest nr. 101 368 van de Raad van 22 april 2013 – onredelijk lang is. Bovendien wordt er op gewezen dat zelfs indien de bestreden beslissing lang op zich liet wachten, dit loutere gegeven op zich geen reden vormt om de beslissing te vernietigen. Wettelijk is er geen termijn bepaald waarbinnen een uitspraak moet geschieden omtrent een medische regularisatieaanvraag. In geen geval kan het feit dat de beslissing enige tijd op zich liet wachten er toe leiden dat de verzoekende partijen geregulariseerd moeten worden. De Raad ziet bovendien niet in welk belang de verzoekende partijen, dewelke de aanvragers zijn van een medische regularisatie, in wezen hebben bij het aanvoeren van de schending van de redelijke termijn. Immers, een eventuele overschrijding van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en dat er dus, louter omwille van het tijdsverloop, een recht op verblijf zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Ten slotte verbleven de verzoekende partijen, zo lang hun aanvraag in behandeling was, in het Rijk en konden zij genieten van medische voorzieningen en verzorging, indien deze nodig bleken. In zoverre de verzoekende partijen doelen op een onzorgvuldigheid door het feit dat een lange termijn nodig was om tot een beslissing te komen, laten zij na elementen aan te brengen als zou het onderzoek gebaseerd zijn op foute gegevens, verkeerd gekwalificeerde feiten of als zou er geen grondig onderzoek zijn gevoerd. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening hebben gehouden met de voorgelegde medische attesten en deze naar behoren onderzocht hebben, daar ze daaromtrent

afwegingen maken, dewelke weergegeven staan. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van het principe van “goed beheer”, het redelijkheidsbeginsel of het principe van proportionaliteit.

De verzoekende partijen werpen voorts op dat uit de standaard medische getuigschriften die werden voorgelegd blijkt dat de medische aandoeningen waaraan de tweede verzoekster lijdt, dienen te worden opgevolgd door een psychiater en een kinesitherapeut en dat de aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte werden geringschat. Uit het advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013 blijkt evenwel dat wordt vastgesteld dat de tweede verzoekster aan een depressie lijdt, waarbij ze medicatie neemt en wordt opgevolgd door een psychiater, en dat in Armenië de nodige medicatie voorhanden is en dat er psychiaters zijn die haar kunnen opvolgen. Met betrekking tot haar cervicotracale pijn overweegt de arts-adviseur dat dit “*geen risico (vormt) voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene*” en dat de tweede verzoekster “*(h)iervoor enkel een symptomatische behandeling (krijgt)*”, zodat de “*eventuele afwezigheid ervan in het thuisland (...) niet (betekent) dat betrokkene onmenselijk of vernederd zou worden behandeld.*” Met hun algemeen betoog slagen de verzoekende partijen er niet in om de concrete overwegingen uit het medisch advies van de arts-adviseur van 19 juli 2013, waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund, te weerleggen.

Voorts laten de verzoekende partijen gelden dat de arts-adviseur geen deskundige raadpleegde en ten onrechte heeft nagelaten om hen aan een medisch onderzoek te onderwerpen, terwijl dit “*ongetwijfeld een ander licht (had) geworpen op de zaak*”, te meer nu zij menen dat het advies van de arts-adviseur enerzijds en de medische verslagen van de behandelende artsen van de tweede verzoekster anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen en zij in hun aanvraag hadden aangegeven dat zij bereid waren geweest om op een uitnodiging tot medisch onderzoek in te gaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de tweede verzoekster aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen zulks echter niet aan. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hen aangeleverde medische attesten zonder daarbij advies van een deskundige of de behandelende arts in te winnen of de tweede verzoekster fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. De verzoekende partijen lichten ook geenszins toe waarin precies het medisch advies van de arts-adviseur en de voorgelegde attesten van de behandelende artsen in tegenstrijd zouden zijn, noch dat een medisch onderzoek “*ongetwijfeld een ander licht (had) geworpen op de zaak*”. Waar de verzoekende partijen hierbij de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 aanvoeren, verliezen zij uit het oog dat het opvragen van bijkomend advies uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 eveneens facultatief is, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar de verzoekende partijen menen dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij tot een andersluidende conclusie had willen komen, nagelaten heeft bij hun artsen informatie op te vragen omtrent de actuele gezondheidstoestand en de mogelijkheden tot reizen, wordt erop gewezen dat het aan de verzoekende partijen toekomt om hun dossier te actualiseren. Het bestuur is er niet toe gehouden bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De verzoekende partijen menen dat de voorstelling die de arts-adviseur heeft van de beschikbaarheid, de toegankelijkheid en de betaalbaarheid van de medische zorgen in Armenië niet overeenstemt met de werkelijkheid. Zij citeren uit een rapport van Caritas International van januari 2010 en herhalen (onder meer) wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf reeds uiteen hadden gezet. Verder betogen de verzoekende partijen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun lange afwezigheid uit hun herkomstland en met de sociale en economische situatie in Armenië, waardoor zij menen dat zij de financiële kosten van de behandeling niet zouden kunnen dragen. In het advies van de arts-adviseur

van 19 juli 2013 wordt evenwel gesteld dat “de aandoening van betrokkene in de (...) lijst van gratis zorgen is opgenomen” en dat “zowel alle medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een arts m.b.t. deze aandoening volledig kosteloos (is)”, dat “betrokkene (...) geen enkel bewijs voor(legt) van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn” en evenmin wordt aangetoond dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is, zodat ook hij kan instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder acht de arts-adviseur het onwaarschijnlijk dat de verzoekende partijen in Armenië geen familie of vrienden meer zouden hebben die hen (financieel) zouden kunnen bijstaan en wijst hij erop dat de tweede verzoekster “tijdens haar asielaanvraag (verklaarde) dat onder andere een broer in Armenië verblijft”. Ten slotte overweegt de arts-adviseur “dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië”. Met hun algemeen betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de nodige zorgen voor de tweede verzoekster in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Ten slotte maakt het loutere gegeven dat de medische zorgen in Armenië mogelijks niet hetzelfde kwalitatief niveau halen als in België, niet dat de verzoekende partijen daarmee hebben aangetoond dat de tweede verzoekster geen adequate verzorging kan krijgen in Armenië en dat zij aldus een reëel risico loopt aldaar onmenselijk of vernederend behandeld te worden.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Gelet op wat *supra* onder punt 4.3.2.2. gesteld wordt, namelijk dat de verzoekende partijen geen schending aantonen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

4.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 101 368 van 22 april 2013 van de Raad, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN